

flydelse, da det ikke er noget Aktiefelskab eller Interessentskab, der sætter Penge ind for at danne Sparekassen. Heller ikke igjennem Revisionen troer jeg, at det Offentlige har nogen Indflydelse. Saavidt jeg veed, vælger Sparekassens Bestyrelse selv Revisorerne, og det forekommer mig saaledes, at der ikke der er den tilstrækkelige Garanti, som burde være tilstede, naar saadanne offentlige Midler skulle indsættes deri. Det er, som sagt, muligt, at jeg tager feil; men da jeg veed, at der er Mange, der nære den samme Betænkelighed som jeg, skulde jeg anbrage paa, at den høitærede Justitsminister vilde oplhse os om, hvorvidt der hos Sparekassen er anden Garanti end den moralske, og hvis ikke, om der da ikke er Anledning for Regjeringen til paa en eller anden Maade at foranledige en Slags Kontrol fra det Offentliges Side, om ikke anden, saa dog f. Ex. den, at en kommunal Autoritet valgte Revisorerne.

Besvarelse: Det er jo ganske vist, at Sparekasserne ere private Institutioner, men jeg kan ikke see, at der deri skulde ligge nogen Svækkelse af deres Kreditforhold. Jeg indrømmer, at de forskjellige Sparekasser have forskjellige Regler, hvorefter de bestyres, og hvorefter de anbringe deres Midler; men den Tanke, at ingen privat Pengeinstitution skulde frembyde egentlig Sikkerhed, med mindre Staten blandede sig deri, og paa en eller anden Maade undersøgte, hvorledes den blev bestyret, gaaer ud fra en Anstuelse, som jeg aldeles ikke kan dele, og som jeg heller ikke troer er den almindeligt antagne hos de Mænd, der beskæftige sig med Pengeinstitutioner. Naar vi have seet, at det Offentlige har indsat sine Midler i private Banker og Sparekasser, afgiver det, forekommer det mig, et tilstrækkeligt Argument for, at Regjeringen ikke antager, at det skulde være nødvendigt fra den Side at have Indseende med, hvorledes Bestyrelsen foregaaer, enten ved at udnævne Kommissærer eller ved at udnævne Revisorerne eller paa anden lignende Maade. Man maa gaae ud fra den Anstuelse, at de Folk, som ville indsætte deres Penge i Sparekasserne, selv ere myndige og saaledes kunne bedømme, hvorvidt

der er Risiko ved at indsætte dem der. Jeg troer derfor, at det er fuldkommen tilstrækkeligt, naar det er foreslaaet, at det paalægges Overformynderen at tage vel under Overveielse, hvorledes den enkelte Sparekasse er indrettet, og hvorvidt den tilbyder den Sikkerhed, der kan være nødvendig for at indsætte Pengene deri. Jeg kan ikke troe, at det skulde være rigtigt at gaae ind paa den Anstuelse, som var den meest almindelige, inden vi kom ind paa det konstitutionelle Gebeet, at det var nødvendigt, at Regjeringen skulde have Indseende med de Institutioner, der oprettedes, om de endog kun vare oprettede af Private.

Madvig: I hvert Tilfælde troer jeg ikke, at det vilde være den rigtige Veie at komme ind paa Bestemmelser af den Art med Hensyn til Sparekasser for Overformynderiernes Skyld. Bestemmelser om Sparekassernes betryggende Indretning maatte i hvert Fald fremkaldes ved deres egen Virksomhed; thi fra Overformynderiernes Side kan man kun sige, at hvis man ikke finder dem betryggende, skal man ikke bruge dem. Det forekommer mig i det Hele, maaffee er jeg i Bildfarelse, at den foreslaaede Bestemmelse beroer ligesom paa en Forglemmelse af Udvalget. Jeg maa iøvrigt tilstaae, at i sig selv finder jeg den tilføiede Bestemmelse lidet hensigtsmæssig af samme Grund, som antydet af den ærede 6te Landsthingsmand for 9de Kreds (Singerslev). Jeg synes nemlig, at det er ubilligt mod Overformynderen at paalægge ham at skulle have et Dømmeme om visse Sparekassers eller andre lignende Instituters Soliditet, og altsaa paabyrde ham et Ansvar for dette Dømmeme, hvori han jo kan have feilet. Da Overformynderen kun er Administrator af Midlerne, maa der gives ham Forfrister, saa at han er sikret, naar han kun har fulgt dem. Hvad jeg antydede, der forekom mig at være en Forglemmelse fra Udvalgets Side, er, at saalænge der var Tale om flere Overformynderier, kunde der ogsaa være Spørgsmaal om flere Bankers og Sparekassers Benyttelse; men nu, da Udvalgets hele Arbejde gaaer ud fra, at der kun skal være eet Overformynderi, og naar man holder sig til, at dette skal være i Kjøbenhavn — thi uagtet